

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 13 | 1. JULI 1930 | 79. AARGANG

ER GUD NØDVENDIG?

Verden kan betvivle Guds Eksistens, men den kan ikke betvivle Nødvendigheden af en Gud. Den tror muligvis ikke paa »Mormonisme«, men den kan ikke betvivle dens Nødvendighed set i Lys af den enestaaende Fremgang, som den Kirke, der blev organiseret for 100 Aar siden, har haft.

Erkendelsen af, at det organiserede staar over det uorganiserede, er en Erkendelse af en Gud, som maa være personlig. Menneskelige Teorier kan muligvis fortrænge Ideen om en Guddom fra det menneskelige Sind, men Sandheden vil kræve, at Ideen om en levende Gud atter faar sin Plads i Intellektets Rige.

»Daaren siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud.« Dette er en radikal Udtryksmaade for den Sandhed, at en Fornægter af Gud er et Bevis paa Uvidenhed.

Vi kæmper her for Sandhedens Herredomme, Sandhed, der er aabenbaret af Gud, og Sandhed, der er opdaget af Mennesker. Vi prøver at bekæmpe den Tvivlens Støvsky, som blinder Verdens aandelige Øjne. Vi kæmper imod de Ondskabens Bølger, som altid har truet med at opsluge Menneskeheden, og det er os en Kilde til Glæde at vide, at vore Fejltagelser er faa og smaa sammenlignet med vor Fremgang.

George H. Brimhall.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for Juli 1930.

Nadververs:

Til Minde om det brudte Kød
vi tager det brudte Brød,
og bevidner ved denne Kalk paany
vor Tro paa Kristus, vor Gud.

Korlektie:

Math. Ev. 24. Kap., 14. Vers.

»Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.«

EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

6. Juli: 1) Hvorfor er Mormons Bog værdifuld som et Middel til Omvendelse? 2) Hvorfor styrker Mormons Bog den Troendes Vidnesbyrd?

13. Juli: 1) Hvorfor er de Sidste Dages Helliges Lære om Tempelarbejde værdifuld som et Middel til Omvendelse? 2) Vor Lærdom om Guds Personlighed.

20. Juli: 1) Evangeliet udvikler Mod (Martyrerne). 2) Evangeliet forandrer Menneskenes Liv (Paulus og andre).

Lektier for senior og junior Klasse.

FØRSTE SØNDAG I JULI.

Oversigt over sidste Maaneds Lektier.

I alle Lande og til alle Tider har Hovedspørgsmaalet for alle de store Aandsledere været: »Hvad er et godt Liv?« Det har fra Begyndelsen været indlysende, at man maa regne med Sanser, Appetit, Lidenskaber, Stemninger og Tilskyndelser, naar man søger Svaret paa dette Spørgsmaal.

Af dem, som har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, har enkelte hævdet, at disse Egenskaber har været givet os, for at vi skal bruge dem, og at vi derfor skal følge dem, hvorhen de leder os. Af denne Maade at ræsonnere paa er den saakaldte »hedoniske« Filosofi opstaaet. Den yderste Konsekvens af

denne Filosofi findes udtrykt i den meget anvendte Sætning: »Æd, drik og vær glad, for i Morgen dør vi.« Erfaringen viser imidlertid, at der er noget galt ved denne Filosofi.

Paa den anden Side har enkelte opdaget, at den tøjlesløse Udøvelse af disse Ting har medført usigelig Lidelse. De har set, at Eftervirkningerne har bragt langt større Smerte end Udøvelsen af disse Ting bragte Tilfredsstillelse. Fra denne Gruppe kommer Asketerne og Eremiterne. For dem bestod et godt Liv i fuldstændig Afholdelse fra alle disse Ting. Men heller ikke denne sidste Synsmaade har vist sig at holde Maal.

Hvor skal man saa finde det Liv, der er mest værd at leve? Her har atter Menneskehedens Lærere ledet os i Retning af Sandhed og Lys. Det ledende Princip paa dette Omraade er blevet: »Kend dig selv og behersk dig selv.«

Det hjælper ikke et Menneske, om det har faaet al Verdens Kundskab, dersom det ikke har lært at kontrollere sin Appetit, sine Lidenskaber, Stemninger og Ønsker. Et saadant Menneske ligner et Skib uden Sejl eller Ror, som gaar hvorhen Vinden driver det. Alle de mest attraaværdige Karaktertræk hos et Menneske afhænger af dets Evne til at beherske og kontrollere disse Ting.

Verden behøver ikke alene Mænd med Kundskab og Styrke, men ogsaa Mænd, som har tilstrækkelig Selvkontrol til at gøre den rigtige Anvendelse af sin Kundskab og Styrke.

Det er vore Skolers og Kirkers Opgave at udvikle Mænd og Kvinder, som lader sig lede af Intelligens og Fornuft i Stedet for af deres Lidenskaber og Tilskyndelser. Et Barns Vilje kan blive udviklet. Hvis det bliver rigtig ledet, vil det med Tiden blive Herre over sin egen Natur.

Vore Forældre og Lærere maa blive klar over, at Selvbeherskelse er en saa nødvendig Del af Opdragelsen, at der maa arbejdes med denne Opgave, indtil der findes en tilfredsstillende Løsning.

Udviklingen af Selvkontrol hviler paa en psykologisk Antagelse, som ikke er indrømmet af alle. Men ikke desto mindre er enhver Forretningsafgørelse, enhver Kontrakt imellem Individer, enhver Lov, som udstedes, bygget paa den Antagelse, at Mennesket kan kontrollere dets egen Opførsel, om det vil.

Ethvert Individ, som kæmper sig gennem Livets Kamp, faar en Bevidsthed om, at han har et bedre Selv, som stadig kæmper for at kontrollere de lavere Impulser. (Se Alma 29: 5.)

Spørgsmaal.

1. Repeter Spørgsmaalene i de tre sidste Lektier.
2. Tag op til fornyet Behandling de Problemer, som ikke blev tilstrækkelig behandlet, da Lektien blev gennemgaaet.
3. Hvilken Forbindelse er der mellem Selvkontrol og godt Liv?

ANDEN SØNDAG I JULI.

Ærlighed, Oprigtighed og Frimodighed.

Henvisninger: Pagtens Bog 98: 10, 51: 9; Luk. 8: 15; Ap. Gern. 6: 3.

Ærlighed er en af de ædleste Egenskaber. Det er indlysende, at ens Ærlighed mod andre afhænger af ens Ærlighed mod en selv. Uærlighed repræsenterer en Misforstaaelse af, hvad der er bedst for en selv. Det er meget vigtigt, at man er omhyggelig med sin Fremstilling af Kendsgerninger. Men det er ikke altid saa let. Vi ønsker saa ofte at opnaa et øjeblikkeligt Resultat, saa vi benytter os af falske Udsagn for at opnaa disse Resultater.

Man kan være saa skødesløs med disse Ting, at man mister Evnen til at forstaa ens egen Uærlighed. Skal vi genfortælle en god Historie, er vi ofte tilbøjelige til at lægge lidt til, særlig hvis vi holder af Sladder.

Paa Grund af Snæversynethed bliver der tit anvendt megen Uærlighed i vor Reklame og i vore Forsøg paa at understotte vore egne Paastande. Vi vilde staa langt stærkere, om vi blot ærligt og frimodigt hævdede vor Overbevisning uden at tage vor Tilflugt til Uærlighed.

Maaske er Uærlighed aldrig mere nedbrydende, end naar den leder os til at gengive andre Folks Udtalelser paa en fejlagtig Maade. Denne Art Uærlighed er næsten altid ledsaget af Egoisme, Misundelse og Jalousi. Det vilde være en god Fremgangsmaade at spørge sig selv: »Hvorfor citerer jeg ikke denne Udtalelse korrekt?« Og man vil finde, at det meget sjældent er uselviske Motiver, som driver.

I den moderne Forretningsreklame er Overdrivelse blevet saa almindelig, at den anses for uundgaaelig. Men netop disse Ting gør, at det er vanskeligt at opnaa den nodvendige Tillid.

Hvis Uærlighed er et socialt Onde, er Falskhed og Uoprigtighed end mere giftig og snedig. Vi kan snart lære at omgaas den uærlige Mand, men den falske er mere farlig. Han

foregiver at være noget, han ikke er. Falskhed har en Tilbøjelighed til at dræbe de fineste Elementer i Personligheden. Der er intet behageligere end at møde en Person, som man instinktmæssigt føler er oprigtig og sand. Det er meget lettere at taale Uvidenhed, Barskhed og Uhøflighed, ja endog Uærlighed, end det er at taale Falskhed.

I vor Kirke er der maaske flere unge Mennesker, der har faaet deres Tro ødelagt ved at iagttage falske Menneskers daarlige Handlemaade, end der er nogen andre Steder.

Spørgsmaal.

1. Hvad betyder det at være intellektuelt ærlig?
2. Nævn nogle af de mest iøjnefaldende Eksempler paa intellektuel Uærlighed.
3. Nævn Lys- og Skyggesider ved Reklame.
4. Paa hvilken Maade vinder en Mand bedst sine Tilhøreres Tillid, ved at indrømme hvad han ikke véd eller ved at paastaa, at han véd noget, han ikke véd?
5. Er Overdrivelse en Løgn?
6. Er denne Udtalelse rigtig: »Det psykologiske Grundlag for Uærlighed er Uvidenhed eller Egoisme eller begge Dele?«
7. Forklar Uærlighedens uheldige Indflydelse paa ens egen Karakter.
8. Kan et usandfærdigt og falskt Menneske i Længden bedrage andre end sig selv?
9. Forklar Nødvendigheden af at undersøge vore egne Motiver ofte og omhyggeligt.

TREDIE SØNDAG I JULI.

Paalidelighed og Mod.

Henvisninger: Hebr. 13: 6; Ap. Gern. 21: 13 og 5: 29.

1. Paalidelighed repræsenterer mere end Oprigtighed og Ærlighed. Man kan stole helt og fuldt paa en, der er paalidelig. Paalidelighed betinger en vis Kundskab og Forudsætning til at gøre Arbejdet godt, og ligesaa en vis Grad af Selvkontrol tilstrækkelig til, at Individet vil bruge sin Kundskab rigtig.
2. Intet kan være mere værd at stræbe efter end at være paalidelig i alt, som forlanges af os. Vi skulde ikke paatage os Ansvarligheder, som vi ikke er istand til at udføre, men har vi først paataget os en Ting, skulde vi forsøge paa alle

Maader at udføre det tilfredsstillende. (Læs Luk. 16: 10—13 og Math. 25: 21.)

3. Hovedbetingelserne for at være paalidelig er Oprigtighed, Selvkontrol og tilstrækkelig Kundskab til at kunne udføre det specielle Arbejde. Man maa være, hvad man gør Fordring paa at være. Man maa være tro mod sine egne Idealer om Lighed, Retfærdighed og Ret. Hvis man er ærlig mod sig selv, er det vanskeligt at være falsk mod andre. Der er et stort Behov i Kirke, Samfund og Stat for Mænd, der er tro mod deres egne Idealer.
4. En af de ædleste Dyder er virkeligt Mod. Det er en Egenskab, som tilskynder Individet til at gøre, hvad han tror er ret.

   Vi tænker ofte paa Mod i Forbindelse med en eller anden fysisk Handling, men de vanskeligste Ting i Livet er ofte dem, som ikke kræver noget fysisk Mod. En af de bedste Prøver paa Mod er et Menneskes Evne til at taale Modstand og Forhaanelse, fordi det ønsker at leve i Overensstemmelse med sin egen Samvittighed. At være et levende Eksempel paa det, vi bekender, kræver undertiden større Mod end at møde en hel Hær. Mod til at efterleve Kristi Lærdomme i en Verden, hvor Falskhed og Uærlighed er saa fremtrædende, er den haardeste Karakterprøve. (Læs Math. 5: 15—16.)
5. Et af de Steder, hvor det er vanskeligt at vise Mod, er maaske naar det gælder at forsvare vore Medmennesker, som bliver udsat for ondsindet Sladder. Vi bliver krænket for en Fornærmelse, vi er villige til at dø for vort Land, men hvor ofte forsømmer vi ikke en Anledning til at rense vore Medmenneskers Navn for ondsindet og løgnagtig Sladder. Det er i disse smaa Ting, at Mod er mest paakrævet.
6. Vi skulde altid ære og respektere det Menneske, som har Mod til at hævde sin egen Opfattelse paa Trods af Modstand, selv om denne Opfattelse er imod vor personlige Mening.

   Den modige Mand behøver ikke at være radikal. Han hævder blot det, der er ret, saadan som han forstaar det. Nogle faa ærlige, oprigtige, sympatiske og modige Mennesker er usigelig meget mere værd end en Hærskare uærlige, egoistiske Individer.

   Vor Standhaftighed som et Folk og en Kirke afhænger

af vore Medlemmers Ærlighed og Oprigtighed og af deres Mod til at kæmpe for, hvad der er ret, trods alle Fristelser, som maatte komme.

De største Fjender af Mod er: Egoisme, Intolerance, Forfængelighed, Dogmatisme og Falskhed. Hvis alle Mennesker var i Sandhed ydmyge og satte Pris paa deres Muligheder og Forudsætninger og ogsaa forstod deres Begrænsning, saa vilde de værste Fjender af Mod forsvinde.

Spørgsmaal.

1. Giv en Definition af Paalidelighed.
2. Hvordan skal man beskrive et paalideligt Medlem af Kirken?
3. Er Kundskab og Selvkontrol nødvendig for Paalidelighed?
4. Hvad forstaar De med Ordet Mod?
5. Nævn Anledninger, hvor Mod er paakrævet.
6. Forklar Udtrykket »Mod til at gøre Ret«.
7. Nævn Eksempler paa saadanne modige Mennesker.

FJERDE SØNDAG I JULI.

Udholdenhed og Taalmodighed.

Henvisninger: Pagtens Bog 4: 6; 6: 19; 67: 13; 1. Kor. 15: 16; Job 19: 9; Rom. 8: 38—39.

1. Udholdenhed er Evnen til flittigt og samvittighedsfuldt at beskæftige sig med et Arbejde, indtil det er fuldført. Det er en Egenskab, som dækker over mange Mangler. Hvor ofte ser vi ikke i Skolelivet, at et rigt begavet Menneske ikke kan drive det til noget, blot fordi det manglede Udholdenhed. Paa den anden Side ser vi ofte, at en, som er mindre begavet, kan naa de højeste Maal blot paa Grund af Udholdenhed.
2. Arbejdet med at besejre Uvidenheden er en af Livets største Opgaver. Det kræver Udholdenhed for hvert Skridt. Folk, som tidlig afgør, at de er for gamle til at lære, lægger selv en meget stor Hindring i Vejen for deres Udvikling. I og med Teorien om evig Fremgang maa man aldrig glemme de store Love om Selvanstrengelse og Udholdenhed. Udholdenhed gør hver Dag til en Begyndelse paa et lysere Liv. Det er den eneste Maade, hvorpaa vi med Held kan bekæmpe den Uvidenhed, som holder os tilbage.

3. Det har tidligere været paavist, at Karakteropbygning repræsenterer Udvikling og Organisation af alle Livsevner og -Funktioner, saaledes at et harmonisk og godt Slutresultat kan frembringes. Dette medfører, at daarlige Vaner maa overvindes, og det kræver igen en stadig Kamp. Men den, som holder ud, kan være forvisset om, at Tiden vil komme, da han vil vinde Sejr og blive istand til at kontrollere disse Ting.
4. Hver Dag bringer sine bestemte Pligter. For enkelte kan disse synes at være en Byrde, snarere end et Privilegium. Men Udholdenhed alene vil sætte os istand til at forstaa og kende den Velsignelse, der følger med den trofaste Opfyldelse af disse Forpligtelser.
5. Udholdenhed dygtiggør os for de forskellige Livskald. Vi ser saa mange Eksempler paa mislykkede Liv, fordi Folk har skiftet Arbejde saa ofte, at de tilslut ikke er istand til at udføre noget paa en tilfredsstillende Maade.

   Den hellige Skrift taler ogsaa om Udholdenhed. (Læs Job 17: 9; Ordspr. 4: 18 og Math. 10: 28.)
6. Dersom vi skulde nævne tre Egenskaber, som mere end andre Ting er skikkede til at frembringe Fred og Lykke i Hjemmet, saa vilde disse blive: Munterhed, Venlighed og Taalmodighed. Hvor mange Trætter og Uoverensstemmelser kunde ikke undgaas, dersom der var mere Taalmodighed tilstede. Der er mange Gange, da to eller tre Minutters Taalmodighed kunde spare mange ubehagelige Timer i Hjemmet.
7. Vi maa være taalmodige med vore Medmenneskers Skrøbelighed. At udvise Taalmodighed mod dem er den bedste Maade til at udvikle den sympatiske Forstaaelse, som er saa nødvendig for godt Samarbejde.

   Utaalmodighed repræsenterer Egoisme. Det største Eksempel paa Udholdenhed og Taalmodighed var Jesus Kristus. (Læs Hebr. 12: 2—3.)

Spørgsmaal.

1. Illustrer Nødvendigheden af Udholdenhed for at overvinde Uvidenhed.
2. Er Udholdenhed nødvendig for at danne gode Vaner?
3. Nævn en Række Ting, som maa overvindes for at danne et godt Liv, og hvis Overvindelse kræver Udholdenhed.

4. Vis hvorledes Fremgang i en Livsstilling beror paa Udholdenhed.
5. Nævn en Række Situationer i et Hjem, hvor Taalmodiger paakrævet.
6. Hvad er det psykologiske Grundlag for Utaalmodighed.
7. Vis Nødvendigheden af Taalmodighed med vore Medmenneskers Fejl og Svagheder.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

FØRSTE SØNDAG I JULI.

Moses.

I de foregaaende Lektier har vi lært, hvorledes Jakob og hans Familie kom ind i Ægypten. Vi husker, hvorledes Josef vandt Kongens Yndest, og hvorledes hans Brødre kom til Ægypten for at faa Korn. Vi husker ogsaa, at Kongen indbød dem til at blive der og gav dem den Del af Landet, som var mest skikket til Faareavl, fordi Jakobs Sønner var Faarehyrder.

Jakobs Familie bestod af mellem 70 og 80 Personer, da den kom til Ægypten. De kaldte sig »Israels Børn«, fordi Jakob havde faaet Navnet Israel af Herren. Videnskaben sætter Jakobs Tid til ca. 1600 eller 1700 f. Kr. Israels Børn var i Ægypten ca. 400 Aar. I den Tid voksede deres Antal til ca. seks eller syv hundrede Tusind. Disse Israels Børn var et fremmed Folk i et fremmed Land. De var forskellige fra Ægypterne paa mange Maader. For det første var der Raceforskel. For det andet havde de et andet Sprog. Og for det tredie var de Hyrder, medens Ægypterne i Almindelighed dyrkede Jorden. Ligeledes holdt de sig for sig selv og tilbad deres egen Gud, og de foragtede de ægyptiske Guder og den ægyptiske Religion.

Derfor saa disse Folk ned paa hverandre, og der blev intet gjort for at overvinde den store Forskel, som herskede. Det varede derfor ikke længe, før Ægypterne begyndte at undertrykke Israeliterne. Det var jo Ægypterne, som havde Magten i Landet, og Israeliterne fik saa store Skatter og tunge Byrder, at de blev mere og mere fattige, og tilsidst var de ikke bedre end Slaver. De blev tvunget til at bygge store Bygninger for Kongen. Man tror, at det var disse hebraiske Slaver, som udførte Størsteparten af Arbejdet paa Pyra-

miderne. Hundreder og atter Hundreder af dem maa være blevet forkrøblede og endog dræbte ved det haarde Arbejde og de tunge Prøvelser, de maatte udholde.

Vi har altid lært at sympatisere med de undertrykte, og derfor synes det ganske naturligt for os at tage Israeliternes Parti. Konger og Statsmænd, som undertrykker visse Klasser af Folket, prøver altid at holde dem nede i Uvidenhed. De maa fremfor alt hindre, at der udvikles en Oprørsaand. Hvis Undertrykkelsen derfor først er begyndt, maa den ogsaa fortsættes som Selvforsvar. Saa længe som den undertrykte Gruppe er den mindste, er der ingen Fare for Undertrykkerne. Men hvis der bliver for mange af de undertrykte, er der stor Fare, og dette forstod Ægypterne. Hvis en anden Nation skulde erklære Krig mod Ægypten, var de bange for, at de undertrykte Israeliter vilde tage Fjendens Parti.

Spørgsmaal.

1. Hvad hedder den anden Bog i Bibelen?
2. Hvor længe blev Israels Børn i Ægypten?
3. Hvor mange rejste med Jakob til Ægypten?
4. Hvor mange var der paa Moses' Tid?
5. Hvorfor undertrykte Ægypterne Israeliterne?
6. Havde Ægypterne nogen Grund til at frygte Israeliterne?

ANDEN SØNDAG I JULI.

Moses (Fortsættelse).

Vi hørte sidste Gang, at Israeliterne blev saa talrige, at Ægypterne begyndte at frygte deres Magt. Derfor gjorde de noget grusomt. Den ægyptiske Konge befalede, at alle smaa Drengebørn, som blev født, skulde dræbes. De skulde kastes i Nilen. Paa denne Tid blev den lille Moses født. Hans Moder skjulte ham i tre Maaneder. Da turde hun ikke skjule ham længere. Hun kunde ikke tænke sig at kaste sin dejlige Dreng i Nilen, og derfor udfandt hun en Maade at frelse ham paa. Hun lavede en vandtæt Vugge i Form af en lille Baad og lagde ham i den. Saa blev Vuggen sat ud i Nilen, og hans Søster Miriam blev sat til at passe paa den.

Moses' Moder havde tænkt vel over, hvad hun gjorde. Hun havde valgt et Sted, hvor de fornemme Damer kom for at bade.

Den ægyptiske Konge, som saa gerne vilde, at Israeliterne ikke skulde faa Lov til at udvikle og formere sig, havde ingen Grænser sat for sit eget Folks Formering. Historien fortæller, at denne Farao, som sandsynligvis var Ramses II, hvis Datter fandt Moses, havde 59 Døtre. Dette er ganske vigtigt, fordi det hjælper til at forstaa, hvorledes Faraos Datter kunde gøre, hvad hun gjorde uden at blive hindret.

Moderens Plan lykkedes. En af Faraos Døtre kom sammen med sine Hofdamer for at bade i Nilen. Medens hun var der, begyndte den lille Moses at græde. Da Prinsessen saa den dejlige Dreng, besluttede hun at frelse ham. Nu kom Miriam frem og sagde, at hun kendte en hebraisk Kvinde, som kunde være Amme. Saaledes gik det til, at Moses fik sin egen Moder til Amme. Det lille jødiske Slavebarn blev opdraget som en Ægypter, men han glemte aldrig sin egen Moder og sit eget Folk.

Historieskriveren Josefus fortæller, at Moses ikke alene blev opdraget blandt Ægypterne, men at han ogsaa blev en stor ægyptisk Kriger og vandt mange Sejre mod Ægyptens Fjender. Derfor kunde vi have ventet, at han skulde blive ganske som en Ægypter og ganske ligegyldig for sit Folks Lidelser. Men det blev han ikke. Næste Gang skal vi høre, hvorledes han beviste dette.

Spørgsmaal.

1. Hvad var Moses' første Erfaring i Midians Land? (Se 2. Mos. 2: 15—25.)
2. Fortæl om Moses' Giftermaal og om hans Søns Navn. (2. Mos. 2: 2—21.)
3. Til hvilken Stamme hørte Moses? (2. Mos. 2: 1.)
4. Havde det været rimeligt, om Moses havde glemt sit Folk?

TREDIE SØNDAG I JULI.

Moses (Fortsættelse).

En Dag, da Moses stod og saa paa, at hans Folk arbejdede, saa han en Ægypter, som mishandlede en Israelit saa grusomt, at han ikke kunde holde ud at se paa det. I sin Sorg og Harme slog han Ægypteren ihjel. Siden begravede han ham i Sandet. Moses troede, ingen havde set dette. Men han skulde snart opdage, at hans Gerning var kendt.

Den næste Gang, han gik ud blandt sit Folk, saa han to

Israeliter, som kæmpede. Da han forsøgte at skille dem ad, sagde en af dem til ham: »Hvem har sat dig til Dommer over os? Tror du, du kan dræbe mig, ligesom du dræbte Ægypteren?« Da blev Moses bange, for han forstod, at hans Hemmelighed var kendt.

Bibelen fortæller os, at Farao hørte om det og søgte at faa Moses dræbt. Derfor maatte Moses flygte fra Ægypten, og han kom til Midians Land, hvor han blev Hyrde. Dette blev en god Forberedelse for Moses. Israeliterne havde længe været Faarehyrder, og kun ved at leve Folkets Liv kunde Moses blive helt skikket til at lede sit Folk paa den rette Maade.

Saaledes kan vi tydelig se Herrens Styrelse med Mose Liv lige fra hans første Dage og hele Livet igennem. Herren havde en stor Opgave for ham, derfor maatte han ogsaa give ham en særlig Opdragelse.

Spørgsmaal.

1. Læs Apostlernes Gerninger 7: 23—29. Find ud, hvor gammel Moses var, da han drog til Midians Land.
2. Har vi Ret til at sige, at Moses var vel lært i Ægypternes Visdom. (Se Ap. G. 7: 22.)
3. Fortæl om den Gang, Moses saa Herren i en brændende Busk.

FJERDE SØNDAG I JULI.

Oversigt over de sidste Lektier.

1. Nævn fem Personer fra det Gamle Testamente og anbring dem i den rigtige kronologiske Rækkefølge.
2. Hvor mange af Jakobs Familie drog til Ægypten? (1. Mos. 4: 27.)
3. Hvor længe var Israels Børn i Ægypten? (2. Mos. 12: 40.)
4. Hvor stort var Antallet af Israels Børn paa den Tid, da Farao begyndte Forfolgelsen imod dem? (1. Mos. 46: 27.)
5. Hvad gjorde Moses, medens han var i Midian?
6. Hvorfor er Josef blevet saa manges Ideal?
7. Hvad hed Isaks Fader, og hvad hed hans Søn?
8. Kan vi læse om Abraham i nogen anden Bog end Bibelen?
9. Hvad hed Jakobs Moder?
10. Hvad hed hans Hustruer?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

FØRSTE SØNDAG I JULI.

Amos, den Profet, som overraskede Israel.

Engang, for længe, længe siden, sendte vor himmelske Fader sit Ord til sit Folk, Israel, og sagde, at han maatte irettesætte dem, fordi de var paa Afveje.

Nu véd vi allesammen, at naar vor lille Broder fortsætter med at kaste sin Tallerken paa Gulvet, efter at Moder har sagt, at han ikke maa gøre det, saa maa hun irettesætte ham. Hun gør det ikke, fordi hun ikke længere holder af sin kære Dreng, men fordi hun stadig holder mere og mere af ham.

Det hændte, at Israels Folk havde haft det saa godt, at de blev overlegne. Deres Soldater havde sejret i mange Slag, og de var blevet meget rige. Kongen boede i et pragtfuldt Palads, og de rige Mænd havde ogsaa bygget sig mange smukke Paladser. De havde dejlige Senge at sove i, gode Stole at sidde paa, og de spiste og spiste, til de blev virkelig graadige. Der var mange fattige Folk i Byerne, men de rige Folk brød sig ikke om dem. Om de sultede eller fros, gjorde det ikke noget. Om deres smaa Børn var syge, gjorde de rige Folk ikke noget for at hjælpe dem.

Men disse samme rige Folk troede, at de vidste, hvorledes de skulde vise deres Kærlighed for Herren. De troede, at hvis de brændte en Okse eller en Kalv paa Alteret som et Offer til Herren, vilde han blive meget glad for det. Sandheden var, at de byggede Templer og Altere mange Steder, og næsten altid var der Ofre, der brændte paa dem. De betalte deres Tiende. Men de var grusomme mod de fattige og syge. Undertiden naar de fattige kom til Templerne med deres Ofringer til Herren, stjal Præsterne, som skulde være saa gode, Pengene og brugte dem selv. Og saa kunde de en Stund efter synge Lovsange til Herren.

Men Gud er en retfærdig Gud. Han ikke alene elsker sit Folk, men han ønsker, at de skal gøre det, som er ret, saa at de kan faa et Hjem i hans Rige. Han vidste, at hvis han lod dem fortsætte at gøre, som de havde gjort, vilde de ikke kunne føle sig hjemme sammen med hans andre Børn, naar de kom til Himmelen. Saa sendte han en Budbærer for at fortælle dem, at han vilde straffe dem, saa at de kunde lære at leve, som Guds Børn skulde leve. Denne Budbærer hed Amos. Næste Gang skal vi høre lidt om ham.

ANDEN SØNDAG I JULI.

Amos (Fortsættelse).

Vi hørte sidste Gang, at Israels Børn var blevne ugudelige, og at Herren sendte Profeten Amos for at fortælle dem, at han vilde straffe dem.

Amos var en Faarehyrde og en Figensamler. Han boede paa en Høj ikke langt fra Betlehem, hvor Jesus blev født. Amos var ikke meget at se paa, men han brugte sine Tanker godt. Længe undrede han sig over, hvorledes det vilde gaa disse stolte, hovmodige, rige Mennesker, som ikke brød sig noget om de fattige. Han vidste, at der var stærke Konger med mægtige Hære, som kunde komme og føre dem bort som Fanger, og det gjorde ham ondt, fordi han vidste, at dette Folk var Herrens Folk, og at Herren elsker sine Børn.

En Aften, medens Amos gik og undrede sig over, hvad der vilde ske, kaldte Herren ham til at gaa til hans Folk Israel og fortælle dem, at han visselig vilde straffe dem.

Saa, medens Folket fejrede den store Høst-Takkefest, kom Amos gaaende. Han trængte sig langsomt Vej igennem den glade Skare. De lod ham slippe frem, fordi der syntes at gløde et himmelsk Lys i hans Øjne.

Tænk paa, hvor tapper Amos maatte have været, naar han stod der alene blandt alle disse Mennesker og sagde: »Hør dette Ord fra Herren, I Israels Børn. I staar mig nærmere end alle andre Folk paa Jorden. Derfor maa jeg straffe eder for eders Synd. Tænk paa, hvorledes I har røvet fra de fattige. I mener ikke engang, hvad I siger. Hold op med eders støjende Sange. Jeg foragter eders Festdage, og jeg vil ikke modtage eders Ofringer. Thi sandelig, jeg vil sende en Hær, som skal tage eder til Fange og sprede eder ud over hele Jorden. Men søg det gode og ikke det onde, saa at I kan leve. Had det onde og elsk det gode, saa vil Herren maaske være naadig imod eder.«

Da de hørte dette, blev de meget bange. En Præst stod op og sagde: »Vær saa venlig og gaa bort fra os. Gaa og forkynd dit Budskab i en anden By. Vi ønsker ikke at have dig her.«

Da svarede Amos: »Jeg har ikke været nogen Profet, heller ikke nogen Profets Søn. Jeg er en Faarehyrde og Figensamler. Og Herren sagde til mig, medens jeg røgtede min Faar: Gaa og tal til mit Folk Israel. Nu, derfor lyt til mig og hør Herrens Ord.«

Da Amos havde sagt, hvad han havde at sige, gik han hjem til sine Folk og sine Figentræer. Disse Folk i fordums Dage lyttede ikke til ham, saa de blev straffede. Men hans Budskab passer lige saa godt for os: »Søg det gode og ikke det onde, for at du maa leve. Had det onde og elsk det gode, og Herren vil være naadig imod dig.«

TREDIE SØNDAG I JULI.

Kong Ezekias. (Tekst: 2. Kong. 18 og 19.)

Naar vi læser i Bibelen, ser vi, at Herren undertiden udkæmper Kampene for dem, som prøver at gøre ret. Det var Herren, som hjalp David til at sejre over Kæmpen Goliat, og det var Herren, som hjalp Josva.

Denne Gang skal vi høre om, at han hjalp Kong Ezekias. Ezekias' Fader havde ikke været nogen god Konge. Og de sidste Konger, som havde hersket før ham, havde heller ikke været gode. Men Ezekias' Moder var en meget god Kvinde. Hun bad altid til Herren og ikke til Afguderne. Hun lærte også sin Søn at gøre det samme. Saa da han blev Konge, havde han lært at stole paa Herren. Hans Navn betød: »Gud vil gøre dig stærk«. Og han erfarede, at denne Udtalelse er sand.

Saa snart han blev Konge, sørgede han for, at alle Afguder blev ødelagte og fjernede, saa at Folket ikke skulde have Anledning til at tilbede Afguder. Saa lod han Templet sætte istand og udsmykke, for hans Forfædre havde fjernet alle dets Prydelser og laaset dets Døre. Derpaa kaldte han paa Arons Børn til at komme og gøre Templet rent. De bragte med sig Musikinstrumenter og lærte at synge Sange, saa de kunde have gode Møder. Kong Ezekias sendte Bud til hele Folket og bad dem komme til Jerusalem og holde deres Takkefest i Templet ligesom i gamle Dage.

Mange kom, og de tilbragte en dejlig Tid sammen. De glædede og frydede sig og sang Lovsange til Herren. Præsterne og Leviterne velsignede Folket, og deres Bønner blev hørt i Himmelen.

Og saa drog de alle hjem med Glæde i deres Hjerter. Og Herren var med Ezekias og velsignede ham paa alle Maader.

Men en Dag fik han daarlige Nyheder at høre. Han hørte, at Kong Sankerib, en assyrisk Konge, havde ødelagt mange af hans Byer og havde taget Hundreder af Mennesker til Fange. Ezekias blev meget bange, men næste Gang skal vi høre, hvorledes Herren hjalp Ezekias.

FJERDE SØNDAG I JULI.

Kong Ezekias (Fortsættelse).

Vi hørte sidste Gang, at Kong Ezekias var bange for, at Kong Sankerib skulde komme og tage ham til Fange, ligesom han havde gjort med saa mange andre. Derfor sendte han Bud til Sankerib og spurgte ham, hvor mange Penge han forlangte for at spare ham. Sankerib forlangte saa meget, at Ezekias maatte give ham endog de gyldne Døre, han havde ladet sætte i Templet. Men endnu var Sankerib ikke tilfreds. Han sendte sin General til Ezekias' Palads. Han raabte ud saa højt, at alle Ezekias' Tjenere og alle de, som var i Nærheden, kunde høre det. Han sagde: »Lad ikke denne Kong Ezekias narre eder. Han kan ikke frelse eder fra vor Hær. Lad ham heller ikke lokke eder til at stole paa Herren. Men kom, giv os en Gave, saa vil vi føre eder til et vidunderligt Land. Hør paa mig. Vi har taget alle de andre Byer, og I kan ikke hindre os i at tage eders.«

Kong Ezekias' Tjenere blev meget bange, men de sagde intet. Da de kom til deres Konge, sønderrev de deres Klæder, hvilket i deres Land var Tegn paa Sorg. Da Kongen hørte deres Budskab, sønderrev han ogsaa sine Klæder, klædte sig i Sæk og Aske og gik til Templet for at bede.

Medens han bad, sendte han sine Tjenere til Esaias, som var en Guds Profet, og bad ogsaa ham om at bede. Esaias sagde til dem: »Sig til eders Herre: Saaledes siger Herren. Vær ikke bange for de Ord, du har hørt. Visselig, jeg vil lade Sankeribs Hær sende hjem, og der vil deres Konge dø.«

Da Sankerib hørte dette, sendte han et Brev til Kong Ezekias og sagde: »Lad ikke din Gud bedrage dig. Jerusalem skal blive min By.« Saa gik Ezekias til Templet og lagde Brevet frem for Herren. Han bad: »O Herre, Israels Gud, du er hele Verdens Gud. Se, hvad denne assyriske Konge har gjort. Vi beder dig, frels os fra ham, saa vi kan vide, at du er den Herre Gud, den eneste i Verden.«

Da sendte Esaias Bud og sagde: »Saaledes siger den Herre Gud, jeg har hort dine Bønner, Ezekias, og jeg vil beskytte dig. Denne Konge, som tror, han er saa stærk, er ikke saa stærk, for jeg vil sende ham hjem den samme Vej, som han kom. Han skal ikke komme ind i eders By, heller ikke skyde en Pil derind.«

Saa gik Ezekias hjem fra Templet. Han vidste, at Herren vilde frelse ham og hans Folk, men han vidste ikke endnu,

hvorledes han vilde gore det. Esaias havde sagt, at Herren vilde sende en Sygdom over Hæren, og saaledes gjorde han. Det skete den Nat, at Herrens Engel gik gennem Sankeribs Lejr og dræbte 185.000 af Soldaterne. Da Morgenen kom, og Ezekias' Folk saa ud, var hele Jorden dækket med døde. Saa drog Sankerib hjem igen, og det skete, ganske som Esaias havde sagt, at han vilde blive dræbt af sine egne Mænd, idet han tilbad sine Afguder af Træ og Sten.

LIVETS HAVE.

Af Fred Lamb.

En Dag befandt jeg mig i en vidunderlig smuk Have. Dens Gange var rene for Ukrudt. En kunstbegavet Gartner havde ordnet de brogede Blomster til et mangefarvet Billede. Paa begge Sider af Hovedvejen stod Rækker af mindre Blomster, og op af disse ragede, i vidunderlig Farveharmoni, slanke Roser af ens Højde. Fortryllende var den Duft, som udstrømmede fra dem.

»Hvor guddommelig smukt!« raabte jeg. »Jeg skulde ikke have noget imod at tilbringe hele mit Liv i disse herlige Omgivelser.«

»Og dog,« sagde Gartneren, »kan De næppe forestille Dem, hvilket Ansvar det er at skulle holde dette Anlæg i Orden, og hvilken Møje og Bekymring det voldte mig at frembringe denne næsten fuldkomne Tilstand. Alle disse forskellige Blomster var en Dag haardt angrebne af en Sygdom, saa jeg troede, de vilde gaa ganske tilgrunde. Tilfældigvis opdagede jeg Aarsagen til Sygdommen og kunde bekæmpe den. Nogen Tid senere blev Planterne paany angrebne af Sygdommen og denne Gang saa alvorligt, at jeg maatte bytte dem ud med andre unge Planter. Saaledes bringer hver Dag sine Sorger. Bedene maa renses for Ukrudt, Planterne maa vandes, og mange andre Arbejder maa udføres. Og dog afhænger det hele af Guds store Godhed, om han vil sende den gode, milde Vind og det nødvendige Solskin.«

Overrasket saa jeg paa Gartneren, der omtalte Guds Navn med en saa dyb Ærefrygt.

»Ja,« sagde han, »maaske kan vi Mennesker aldrig se Guds

Storhed saa tydeligt som i denne Blomsterpragt.« Derefter spurgte han, idet han pegede paa nogle Blomster: »Kender De disse?«

»Ja,« svarede jeg, »det er Liljer, ikke sandt?« »Jo, og de er enestaaende smukke,« sagde han.

Med stor Forsigtighed plukkede han een og rakte den hen til mig, idet han citerede: »Se til Liljerne paa Marken. De arbejder ikke, og de spinder ikke. Og dog siger jeg eder: End ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem.« Jeg ventede paa Fortsættelsen af hans Tale. »Ingen Kunstner kan fremstille noget saa vidunderligt som denne Plante. Se paa Bladenes fine Linier og Farvernes dejlige Sammensætning. Mesteren behøvede ingen Maalestok for at maale Afstanden mellem Blomsterne eller Højden af Stænglerne. Ingen Elektriker har endnu kunnet frembringe et saa klart Lys som det, der skinner i Dugdraaberne i den tidlige Morgenstund. Nej, min Herre, ingen jordisk Pragt har nogensinde kunnet opvise en saadan Fuldkommenhed. Guds Søn vidste, hvad han talte om.«

Jeg lyttede med stor Interesse til hans Ord og vogtede mig vel for at afbryde ham. Og da vi stod foran en Række prægtige Roser, fortsatte han: »Hvad synes De om disse?« Disse Rosers Størrelse, Form og Farvesammensætning var saa vidunderlig smuk, at jeg først næsten manglede Ord til at udtrykke min Beundring. Da jeg saa spurgte, om jeg maatte tage en af dem, svarede han: »Ja, saa gerne. Men vær forsigtig!« »Vær forsigtig — hvorfor det?« spurgte jeg forundret, og dermed strakte jeg min Arm ud for at plukke en Rose. Dog snart vidste jeg — hvorfor. En lang Torn stak mig i Fingeren, saa at den begyndte at bløde stærkt.

»Ja, jeg raadede Dem jo til at være forsigtig. Enhver Rose har sin Torn, og jo smukkere Rosen er, desto skarpere er i Almindelighed Tornen.«

Han tog sin Kniv ud af Lommen og skar behændig Blomsten af. Idet han holdt den smukke Rose med den tornede Stilk frem, sagde han med et vemodigt Blik paa Tornene: »Minder disse Torne Dem om noget?«

Da hans Bemærkninger nylig havde røbet hans Religiøsitet, forstod jeg, hvad han mente, og citerede fra Bibelen: »Og de satte en Tornekrone paa ham.«

Alvorlig saa han paa mig og sagde: »Kan De forestille Dem, hvad det vil sige?«

»Det maa sikkert have været en forfærdelig Smerte,« sva-

rede jeg, idet jeg fremdeles søgte at standse Blodet, som løb fra min Finger.

»Har De nogensinde før tænkt paa det?« »Nej,« sagde jeg, »ikke alvorligt.«

»Det er den store Ligegyldighed, man i Dag finder i hele Verden, min Ven. Skønt han var Guds Søn, lærte han dog Lydighed af alle de Ting, han led, og han blev vor Forløser. Ja, han led for Dem og mig.« Hans vemodige Blik var fremdeles fæstet paa Blomsten, da han fortsatte: »Ofte udmaler jeg mig, hvorledes Frelseren blev korsfæstet mellem de to Røvere. Har De nogensinde, naar De skulde slaa en Spiger i, truffet Deres Haand med Hammeren? Da véd De, hvilken skrækkelig Følelse det er. Nu, de drev endog Spigerne igennem hans Hænder og Fødder.«

Tanken fik mig til at gyse. Kunde det overhovedet være muligt, at han havde lidt saaledes for mig? I Sandhed, jeg havde i disse vidunderlig smukke Omgivelser fundet ikke alene en god Gartner, men ogsaa en ligesaa god Lærer.

»Ja, ofte har hint Billede foresvævet mig: En Rose mellem to Torne. Ingen Kunstner har nogensinde med Pensel, Hammer eller Mejsel kunnet formaa at give en sand Skildring af hin rystende Scene. Ingen har formaaet at fremstille den skarpe Kontrast mellem hans blændende hvide Hud og den røde Blodstrøm, der flød ned fra Tornekronen. Der hang han, imellem to Røvere, imellem to Torne. Den ene bespottede ham, den anden forsvarede ham. Og under ham den skrigende, støjende Pøbelhob. Hvilket Billede! Om nu ogsaa enhver Menneskesjæl vil erkende dets Betydning. Han kom ikke for at gøre sin Vilje, men Faderens, der havde sendt ham. Hvad sagde den angrende Røver: »Herre, tænk paa mig, naar du kommer i dit Rige!« Svaret var: »Endnu i Dag skal du være med mig i Paradis.« Ikke i Himmelen, min Ven, saadan som det i Almindelighed bliver forkyndt, thi traf ikke Maria ham tre Dage senere i Haven, hvor han sagde til hende: »Rør mig ikke, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader i Himmelen.« Viser ikke dette, at han ikke havde gaaet direkte til Himmelen?

Og den anden Røver, der spottede ham, hvorledes gik det med ham? Straffede Mesteren ham? Nej, paa ingen Maade. Men Herren vendte sit Hoved langsomt. Derved kunde han se sin Lidelsesfælle og den spottende Pøbelskare. Han hævede sine Øjne og sagde: »Fader, forlad dem, thi de véd ikke, hvad de gør!«

Og saa gav Gartneren mig Rosen og sagde: »Min Ven, Livet har megen Lighed med denne Have. For at gore det behageligt for os, maa vi saa at sige grave og saa god Sæd, vi maa rense Gangene for alt Ukrudt, idet vi fjerner alle de Ting, som vor Samvittighed betegner som falske. Dersom vi følger denne Samvittighed, da gør vi ingen Fejl, thi den er en Vejleder skænket os fra Herren selv. Vi maa ogsaa bevare Blomsterne, vore oprigtige Bestræbelser, fra Sot og andre Sygdomme. Vi maa blive ædlere i vore Handlinger, for at de kan faa den rette Størrelse og Harmoni. Vi maa opfange Solstraaler, vore Venners Smil og gode Ord, og søge mest mulig at undgaa Torne, Synd og Lidelse, til vi naar en fuldkommen Blomstring. Thi den største af alle Gartnere har sagt: »Derfor skal og I være fuldkomne, ligesom eders Himmelske Fader er fuldkommen.« I Sandhed, min Ven, det er værd at gøre Forsøget. Herren velsigne Dem. Lev vel!«

(Fra »Der Stern«.)

GLEDE.

Er der overhodet verdt å tale om glede i denne verden? Mange mener nei. I vår tid taler man om det glade vanvidds dager. Det er denslags glede, som får sitt vesentligste uttrykk i dansegalskap og alskens utskeielser. »La oss ete og drikke og være glad.« »Efter oss kommer syndfloden.« Og så — efter en slik vill rus inntrer der ofte tilstande av dyp håpløshet. For en tid siden kom der ut en bok, hvis titel »Håpløse slekter« vel ikke uten grunn kunde anvendes på store masser av nulevende mennesker. Den tyske dikter Schiller taler i en av sine mest berømte verker om noe, som han kaller Weltschmerz, verdenssmerten, som griper det unge menneske, når det ser, hvor lite livet holdt av det, det lovet, hvor megen nød og elendighet der skjuler sig bak tilsynelatende gleder. Slike ting avhenger selvsagt av det enkelte menneskes temperament.

Man har Bjørnson som den store optimist, og Ibsen som den store pessimist. Men selv optimisten Bjørnson skriver: »hver gledestunn du fikk på jord betales må med sorg«. Ibsen går så vidt, at han betrakter selve lystigheten som et uttryk for verdens smerte. Slik må vi vel opfatte diktet: »Minnets makt«. Man setter bjørnen op i et kobberkar, fyrer godt under,

og så begynner bamsefar å danse. Hvorfor danser han? Fordi han er glad? Nei, fordi smerten driver ham. Jonas Dahl lar en jærbu si: »Me lyt vera glad me er fødd i all fall.« Men Goethe går lenger: »Lykkeligere er den, som er død, enn den, som er født, og lykkeligst er den, som ikke er født engang.« Og den store filosof Arthur Schopenhauer uttaler, at hvert menneskes liv er et sorgespil. »Som ung står man foran livet, som gammel foran døden, jeg vet ikke, hvad som er mest engstende.«

Hvad skal man så si? Er det overhodet verdt å tale om glede? Fins der virkelig glede?

Jo, vil vel mange si, glede fins der da, i massevis. Og mange, kanskje især de unge, vil smile så smått av dig, som kan være så tåpelig og stille et slikt spørsmål. Men går man nærmere inn på dem og prøver å analysere noen av de ting, menneskene kaller glede, så vil man ofte få et høist nedslående resultat.

Der er mange, som regner lek, dans, fornoielser som sin største glede. Og visst er det, at disse ting kan bidra til å kaste et lyst skjær over livet for mange. Men er dette glede? Her må man vel se, at der foreligger en begrepsforskyvning. Man forveksler begrepene moro og glede. Og disse to ting er så langt fra de samme. De fleste av oss har vel gjort den erfaring, at det lar sig gjore å være med på nærsagt allverdens moro og dog ikke eie gleden. »Han lystig i dansen sig svang«, og dog »hjertet var nær ved å briste, men det var der ingen, som visste«. Den store grunnforskjell mellem moro og glede består vel nettop i, at moroen kun varer en stakket tid, mens gleden er varig.

Finnes der så sand glede i denne verden? Hvad sier bibelen om dette? Jo den sier, at der ihvertfall har levet et helt glad menneske på denne jord, og det er Jesus Kristus. I Joh. 15 står: »Dette har jeg talt til eder forat min glede kan være i eder, og at eders glede kan være fullkommen.« Således taler kun den, som selv er fullkommen glad. Og dog står der ikke meget i bibelen om, at Frelseren lo og var glad. Men et ord som dette viser, at han dog eiet den sande, innerlige glede, og det sier også, at vi mennesker kan eie den samme glede.

Hvem kan opnå denne glede? Visselig ingen annen enn Kristi egne efterfolgere på jord. De, som går i Frelserens fotspor, de, som av hele sitt hjerte søker å gjore hans vilje i ett og alt, de får den sanne glede i eie, den glede, som følger med hjertefred og en god samvittighet.

Der lever på vår jord store skarer av ængstelige søkende mennesker, skarer, som kastes snart hit, snart dit i sin fortvilede søken efter lykken og gleden. Noen av disse søker kanskje å innbille sig, at de har fundet den, andre innrømmer villig, at deres søken har vært forgjeves. Men midt i all denne forvirring går der en liten foraktet skare, forfulgt og forhånet som ingen andre. Verden kaller dem »mormoner« og mener dermed at ha stemplet dem som noe stygt, urent. Selv smykker de sig med det stolte navn »Jesu Kristi Kirke av siste dages hellige«. Den lille forhatte skaren regner sig for å være verdens lykkeligste folk. Og denne lykke består i å eie verdens dyrebareste klenodium *sannheten.* Mens verden filtres mer og mer inn i vantroens og løgnens garn, har disse få det store privilegium å kunne se klart Herrens hensikt med sitt store skaperverk, å kunne vite Herrens hellige vilje og få hans velsignelse til å gjøre efter denne hans vilje.

Du, som er en siste dages hellig idag, er du dig din store lykke bevisst? Takker og priser du Herren for hans store nåde imot dig? Eller lar du den onde makt få stjele gleden ifra dig? Lar du motgang, misforståelse, baktalelse og sur kritikk få lov å knuge dig ned? Løft ditt hode og se dig om, se på forvirringen omkring dig og hev ditt blikk mot faderens trone med inderlig takk, fordi du får lov å tilhøre de foraktede mormoner — verdens lykkeligste folk.

E. M. G.

BIKUBEPIGEN.

Af Eudora Widtsoe.

En Bikubepige! Hvilket vidunderligt Privilegium for Pigerne i vore Dage.

Bikubepigen faar sit Navn fra den lille flittige Bi. Bien er et meget energisk Insekt. Naar den arbejder, arbejder den haardt. Den er glad og munter og gør sin Del for at gøre Verden til et lysere Sted.

Vi skulde gøre alt, vi kunde, for at blive mere lig dette lille Insekt, ved at leve efter de samme Idealer. Nogle af Kirkens Medlemmer fremkom med denne Tanke for nogle Aar siden, og som et Resultat har vi i Dag Bikube-Organisationen.

Bikubepigerne har den bedste Anledning til at finde ud mere om Livet, hvorledes vi skal gøre det lykkeligere, og hvorledes vi bedst skal udnytte de Talenter enhver af os har. Vi lærer Betydningen af de smaa Modgange og Vanskeligheder, som vi alle har, Betydningen af det vidunderlige Privilegium at være Mødre og Fædre, vi lærer at kende Glæden ved at give og ved at ofre os for vore Medmennesker og meget andet, som bidrager til at gøre Livet lykkeligere. Og ikke alene det, men Bikubepigen lærer, hvor hun kom fra, og hvorfor hun er her, og hvad der er hendes Pligt mod hendes Himmelske Fader, fordi hun har faaet Lov til at komme til denne Jord, saa at hun kan gaa fremad og modtage den høje Belønning, der venter hende, dersom hun er trofast. Hun forstaar ogsaa, hvor hun gaar hen, og hvad hun vil komme til at gøre der, dersom hun fylder sin Mission her paa Jorden paa en værdig Maade.

Det er en vidunderlig Ting at have et Ideal og saa gøre vort bedste for at leve op til dette Ideal. Det er dette Bikubearbejdet gør for en Pige, og hvis hun er trofast og gør sin Pligt, vil hun altid finde, at hendes Liv bliver beriget.

Hvem finder ikke Glæde i at modtage noget som Belønning for vel udfort Arbejde? En Bikubepige udfører et ubehageligt Arbejde, udfører det Gang efter Gang. Naturligvis føler hun den indre Glæde ved at have udført noget vanskeligt. Men som Bikubepige modtager hun et Mærke til at sætte ind i sin Bog — sin Haandbog — som hun kan vise frem, om hun ønsker, og som hun kan være stolt af.

Hvis hun altid gør sit bedste, vil hun vokse og gaa fremad, indtil hun bliver saa fuldkommen en Kvinde, som det er muligt at blive. Er dette ikke et stort Privilegium. For mig er det.

Jeg har den Glæde at fortælle, at den europæiske Mission har ca. 2000 Piger, som er aktivt delagtige i dette vidunderlige Arbejde. Dette viser i Sandhed, at Kirkens unge Kvinder her i Europa har faaet et fast Greb paa dette interessante Arbejde. Jeg siger dette, fordi Arbejdet blev organiseret blot for nogle faa Aar siden af vor kære Søster Talmage, som sikkert vilde føle sig tusinde Gange belønnet, dersom hun kunde se den hurtige Fremgang, Pigerne har gjort.

Vilde det interessere eder at vide, hvad nogle af vore Piger gør? I en Gren har Bikubepigerne lejet en Danselærerinde en Aften om Ugen, og Pigerne er blevet saa dygtige, at de er blevet kendt for deres Dans.

I nogle Grene har Bikubepigerne oprettet regulære dramatiske Klubber. Andre Steder har de dannet Sangforeninger, og atter andre Steder er Bikubepigerne regulære Medlemmer af det lokale Røde Kors. Af disse faa Ting kan man se, at dette Arbejde er af den største Hjælp til alle Piger. Bikubepiger, som nu er Bikubemødre, fortæller os, at de paa Grund af deres Bikubearbejde er blevet bedre Kvinder og bedre Mødre til sunde Born, end de ellers vilde have været. Er dette ikke et Maal, som er værd at arbejde for?

Der er en Mængde andre Ting, som viser Værdien og Velsignelsen af dette herlige Ungdomsarbejde, og I vil opdage dem alle, dersom I tager fat paa Arbejdet.

Det *er* et Privilegium denne Anledning, som bydes os til at blive bedre Kvinder, til at forstaa vore Medmennesker bedre, til at udføre vor Del for at gøre denne Verden til et lykkeligere og bedre Sted, det er et Privilegium, som ingen af os skulde gaa Glip af. Hvis vi gaar Glip af det, er det vor egen Fejl. Men det er aldrig for sent at forbedre sig. Vil De ikke forsoge at danne en ny Sværm? I det mindste een i Jubilæumsaaret i alle Grene i den europæiske Mission. Og saa flere Sværme næste Aar, for der er ingen Ende paa mulig Fremgang.

(Fra »Millenial Star«.)

Ordet Zion har forskellige Betydninger.

Ordet Zion opfattes forskellig. Undertiden anvendes det om »de rene af Hjertet«, andre Gange om et Sted eller en By og atter andre Gange om Højen nær Jerusalem.

INDHOLD:

Er Gud nødvendig?	297	Glede	316
Søndagsskolen	298	Bikubepigen	318
Livets Have..	313		

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN,
Peder Skramsgade 15[1], København K.

Trykt hos F. E. Bording.